

те вече нямаха пари, за да плащат за гувернантка и я освободиха.

Обстановката в къщи беше много скромна. Имаха две дървени легла, боядисани в жълто. В хола имаше яглово канапе, една витрина с кристални стъкла, един закърпен килим. За него Марена казваше, че и е жалко, защото ще трябва да го смени със жакардов, а ненавижда жакардовите килими. Очевидно тя не е имала аспирации към големи наредби. Професията и я поглъщаше изцяло след девети. Всички новаторства в поликлиниките в Пловдив бяха нейни. В синдикалния съвет, във времето, когато буржоазията се гонеше, тя се ползуваше с голям авторитет.

Д-р Чаръкчиева идваше постоянно у Марена. Тя беше куха жена и еснафка и Марена не я обичаше. Нейният първи мъж беше собственик на баните. Тя се разведе с него и се омъжи за друг, който наскоро почина. Марена беше резервирана с нея и едва ли е споделяла.

С Кочо Марена е живяла дълго преди да се ожени. Ходила е много и навсякъде с него и не е криела тази си връзка. С Кочо е имала дълга ~~жизни~~ дружба, но чувствах някаква неудовлетвореност от сейната връзка с него.

Марена беше чувствителен човек. Попиваше като попивателна хартия тежестите на всички около себе си.

- " -

Аз изживях много трагично смъртта на своя мъж и имам и до днес чувството на голяма вина за нея. Той ме обичаше много и много ме ревнуваше. Беше постоянно тъжен. Преди последното сражение, което аз предвиждах, той не вярваше, че ще се бием. Това стана на 4-ти септември 1944 г. В сраженията аз оставах ариергард. Носех пишещата машина. Командирът ми беше наредил да изтеглям ранените или да ги доубивам. В това сражение паднаха до мен ранени Аспарух и Антон /мъжа ми/. Аз реших, че нямам право да изтегля пръв мъжа си. Изтеглих Аспарух и се върнах за Антон. Беше много тежък. Освен това се скарахме. Той ме питаше Обещам ли го, а за му казах, че сега не е време за такива разговори. В това време ни обградиха. Бяхме се разбрали, че в името на нашето дете поне един от нас трябва да остане жив след победата, за да има кой да се грижи за него. Аз побегнах. Успях да се укрия. Видях как го вдигнаха. Убиха го на седми септември. У мен тогава беше много силен комплекска на виновност плюс неудовлетвореността от работата, която трябваше да работя след Девети. Това Димов е виждал.

Във Варвара аз виждам моята експанзивност, безразсъдната си смелост, прекалената си обидчивост и голяма правдивост. Но създавайки образа на своята героиня, Димов не е могъл да съзре у мене